

Víctima: Sebastià Bonet Fullana
Autoria: Gabriela Bonet Roig

Massa...

Tot és massa.

Massa espera, massa angoixa, massa dolor, tot em sembla etern, els dies, la manca de no saber... on és?

I el transcurs dels anys, interminables, conèixer-lo per fotos envellides gastades de tant de mirar-les, una esposa sola, vuit fills sense pare, a la deriva, com un vaixell en alta mar sense timó, enmig de la tempesta... amb fam, amb fred, amb flors seques, enmig d'un no-res, no sabien on anar, llàgrimes seques de tant de plorar... de no sentir-hi, de preguntes sense resposta... de cabells blancs prematurs i passes sense renou, tants anys de goles seques i pit oprimit... democràcies sordes, cicatrius inesborrables, anys sense fi, ningú no brillarà en estel d'altri...

Serà que ha quedat en boca el sabor amarg que ve de les entranyes, d'un trist passat, d'immigrants per no poder parlar.

Quant deu la democràcia? per purificar els mals, als fills que ja varen partir i ja no poder cridar-los més, de fer-los una abraçada amb les mans a l'esquena, donant-los copets suaus, per Nadal, alguna notícia als nets... «Che, tu abuelo fue un buen tipo... no era un revolucionario que ponía bombas».

I no em diguis mai no és tard... ahir ja era tard, massa espera, senyora democràcia. Massa angoixa, massa dolor, tot em sembla etern, els dies, la manca de no saber... on és?

Mirant fotos velles cercant la meua genètica, d'assemblar-m'hi... Benvolgut padrí, ja ens trobarem i ens veurem cara a cara, i et diré: «Som la teua neta gran, i estic molt orgullosa de ser una Bonet».